
Bojíš se tmy

Soptíc vztekem opustila stanoviště svědků a vracela se na své místo. „Mohu odejít?“ sykla cestou na státního zástupce.

„Jistě. Pošlu někoho, ať vás doprovodí.“

„Děkuji, ale to nebude nutné.“

Vyšla ze soudní síně a sjela výtahem k parkovacím garážím. V uších jí stále zněla obhájcová slova.

Vy jste umělkyně, paní Stevensová, nemám pravdu...? Trocha publicity navíc nemůže nikdy uškodit, že? Jak ponižující! Ale vzato do důsledků byla se svou výpovědí spokojena. Sdělila porotcům, co přesně viděla, a oni neměli nejmenší důvod jí nevěřit. Anthony Altieri bude odsouzen a stráví zbytek života za mřížemi. Přesto musela Diana stále myslet na nenávislné jedovaté pohledy, jimiž ji probodával, a cítila lehké mrazení.

Podala zřízenci parkovací lístek a zamířila ke svému vozu.

O dvě minuty později vyjela na ulici a odbočila na sever ke svému domovu.

Když zastavila na křižovatce, přistoupil k ní dobře oblečený mladík, který dosud stál vedle dopravní značky. „Promiňte, paní, zabloudil jsem. Nemohla byste...?“

Diana stáhla okénko.

„Nemohla byste mi říct, jak se dostanu k tunelu Holland?“ zeptal se s italským přízvukem.

„Jistě. Je to velmi jednoduché. Jedte k první...“

Mladý muž zvedl ruku, v níž svíral pistoli s nasazeným tlumičem. „Vystupte z auta, paní. Rychle.“

Diana zbledla. „Dobře. Prosím vás, ne...“ Pootvěřela dveře. Mladík o krok ustoupil – a Diana dupla na plyn a vyrazila s hvízdajícími pneumatikami. Slyšela, jak se vysypalo prostřelené zadní sklo a jak další kulka pleskla do kapoty. Srdce jí bušilo tak prudce, že se sotva dokázala nadechnout.

O únosech cestujících z automobilu už Diana Stevensová četla, ale vždy je pokládala za odtažitě události, které postihují někoho jiného. A ten člověk se ji navíc pokusil zabít! Tohle přece únosci nedělávají. Natáhla se pro mobilní telefon a vytukala 911. Trvalo nejméně dvě minuty, než se jí ohlásila policejní centrála.

„Devět jedna jedna. Co potřebujete?“

Už ve chvíli, kdy vysvětlovala, co se stalo, Diana pochopila, že je to beznadějně. Útočník měl spoustu času zmizet.

„Vyšleme tam hlídku. Můžete mi sdělit své jméno, adresu a telefonní číslo?“

Diana uvedla požadované údaje. *Zbytečné*, pomyslela si. Ohlédl se na rozbité sklo a zachvěla se strachem. Zoufale zatoužila zatelefonovat Richardovi do kanceláře a svěřit se mu s tím, co ji postihlo, avšak věděla, že pracuje na důležitém projektu. Kdyby mu zavolala a oznámila, co se jí stalo, jistě by ho to znepokojilo a rozjel by se za ní, aby jí stál po boku – a ona v žádném případě nechtěla, aby kvůli ní nedodržel termín. Všechno mu řekne až doma.

Při další úvaze jí naskočila husí kůže. *Čekal tam na mě, nebo to byla jen náhoda?* Vzpomněla si na rozhovor, který vedla s Richardem v den zahájení procesu: *Myslím, že bys neměla svědčit, Diano. Mohlo by to být nebezpečné.*

Nedělej si starosti, drahý. Altieri bude odsouzen. Zavřou ho a zahodí klíč od cely.

Jenže má přátele a ti...

Kdybych to neudělala, Richarde, nedokázala bych se sama sobě podívat do očí.

Diana dospěla k závěru, že útok na křižovatkce byl pouze náhodný. *Altieri přece není takový blázen, aby na mě poslal nájemného vraha*, uvažovala. *Zejména ne teď, v době procesu.*

Sjela z dálnice a pokračovala na západ až k obytnému komplexu na Východní pětasedmdesáté ulici. Než vjela do suterénní garáže, naposled se podívala do zpětného zrcátka. Všechno vypadalo normálně.

Prostorný a vzdušný byt zabíral dvě patra domu. Rozlehlý obývací pokoj s okny od podlahy ke stropu a mohutným mramorovým krbem byl vybaven bohatě čalouněnými křesly a pohovkou s květinovým vzorem, vestavěnou knihovničkou a televizorem s širokoúhlou obrazovkou. Stěny ověšené pestrobarevnými obrazy připomínaly duhu. Mezi autory pláten byste našli Childea Hassama, Julese Pascina, Thomase Birche a George Hitchcocka a jeden kout byl vyhrazen Dianiným dílům.

Na vyšším podlaží se nacházela ložnice s koupelnou, pokoj pro hosty a prosluněný ateliér, kde Diana malovala. I zde visely na stěnách její obrazy. Na stojanu uprostřed místnosti byl upevněn nedokončený portrét.

Hned po návratu domů spěchala Diana do ateliéru. Sundala nehotový portrét ze stojanu a nahradila jej čistým plátnem. A pak začala skicovat obličej muže, který se jí pokusil zabít. Ruce se jí však třásly tak silně, že musela přestat.

Cestou k bytu Diany Stevénsově si detektiv Earl Greenburg postěžoval: „Tuhle část své práce nejvíc nenávidím.“

„Raději jim to oznámíme sami, než aby to uslyšeli ve večerních zprávách,“ opáčil Robert Praegitzer a podíval se na partnera. „Řekneš jí to?“

Earl Greenburg nešťastně přikývl. Vzpomínal na kolegu, který musel informovat jistou paní Adamsovou, že její manžel, pochůzkář, byl zabit při výkonu služby.

Je to velmi citlivá žena, varoval detektiva velitel. Musíš jí to sdělit šetrně. Žádný strach. Zvládnou to.

Detektiv zaklepal u Adamsova domu, a když se dveře otevřely, zeptal se policistovy manželky: *Vy jste vdova Adamsová?*

Zvuk domovního zvonku Dianu vyděsil. „Kdo je tam?“ zeptala se prostřednictvím elektronického vrátného.

„Detektiv poručík Earl Greenburg. Potřebuju si s vámi promluvit, paní Stevénsová.“

To bude o tom únosu, pomyslela si Diana. Policie zareagovala rychle. Stiskla tlačítko; Greenburg vešel do chodby a zamířil ke dveřím bytu.

„Dobrý den.“

„Paní Stevénsová?“

„Ano. Jsem ráda, že jste přišli tak rychle. Začala jsem z paměti kreslit podobu toho muže, ale...“ Zhluboka se nadechla. „Měl snědou pleť v obličejí, hluboko posazené hnědé oči a na tváři malou bradavici. V ruce držel pistoli s nasazeným tlumičem a...“

Greenburg zmateně zamrkal. „Promiňte, ale nechápu, o čem...“

„Ten útočník. Volala jsem devět set jedenáct a...“ Postřehla výraz policistova obličeje. „Vy jste nepřišel kvůli tomu pokusu o únos, že?“

„Ne, madam, nepřišel.“ Greenburg se na okamžik odmlčel. „Mohu dál?“

„Prosím.“

Detektiv vstoupil do bytu.

Dívala se na něj zpod svaštělého obočí. „O co jde? Stalo se něco?“

Greenburg jen obtížně hledal slova. „Bohužel ano. Je mi to líto, ale... Obávám se, že pro vás mám špatnou zprávu. Jde o vašeho manžela.“

„Co se mu stalo?“ vyhrkla roztřeseným hlasem.

„Měl nehodu.“

Dianě sáhla na srdce ledová ruka děsu. „Jakou nehodu?“

Greenburg se zhluboka nadechl. „Byl zavražděn, paní Stevensová. Včera v noci. Dnes ráno jsme pod mostem na břehu East River objevili jeho tělo.“

Diana na něj dlouho mlčky hleděla a pak pomalu zavrtěla hlavou. „S někým jste si oběť spletli, poručíku. Můj manžel je v práci, ve své laboratoři.“

Bude to horší, než si policista myslel. „Paní Stevensová, vrátil se váš manžel včera večer domů?“

„Ne, ale Richard často pracuje přes noc. Je vědec.“ Její znepokojení každou vteřinou rostlo.

„Paní Stevensová, věděla jste, že se váš manžel zapletl s mafií?“

Diana zbledla jako stěna. „S mafií? Zešílel jste?“

„Zjistili jsme...“

Diana prudce oddechovala. „Ukažte mi služební průkaz!“

„Jak si přejete.“ Detektiv Greenburg vytáhl pouzdro s odznakem a podal jí ho.

Diana si doklad prohlédla, vrátila ho policistovi a pak mu vši silou vytála políček. „Platí vás snad město za to, abyste děsil poctivé občany? Můj manžel není mrtvý! Je v práci!“ ječela na pokraji hysterie.

Greenburg se jí podíval do očí – viděl v nich šok a odmítavou reakci. „Paní Stevensová, nemám vám někoho poslat, aby se o vás postaral?“

„To spíš vy potřebujete, aby se o vás někdo postaral. A teď odejdete z mého bytu.“

„Paní Stevensová...“

„Vypadněte!“

Greenburg položil na stůl navštívenku. „Tady máte moje číslo pro případ, že byste se mnou chtěla mluvit.“

Když detektiv vycházel ze dveří, táhly mu hlavou neveselé úvahy. *No tak tohle jsem opravdu zvládl brilantně, pomyslel si ironicky. Zrovna tak jsem na ni mohl vybafnout: „Vy jste vdova Stevensová?“*

Po Greenburgově odchodu Diana zamkla dveře bytu a celá roztřesená se nadechla. *Ten blbec! Přišel na nesprávnou adresu a snažil se mě postrašit. Měla bych ho ohlásit.* Podívala se na hodinky. *Richard se již brzy vrátí. Nejvyšší čas začít chystat večeři.* Měla v úmyslu uvařit paellu, manželovo oblíbené jídlo. Zamířila do kuchyně a pustila se do práce.

Protože Richard pracoval na tajných projektech, Diana ho v laboratoři nikdy nevyrušovala, a pokud jí manžel nezavolał, věděla, že se opozdí. V osm večer byla paella hotová. Ochutnala pokrm a spokojeně se usmála. Přesně podle jeho chuti. Když se nevrátil ani do desáté, schovala hrnec s večeří do chladničky, na jejíž dveře přilepila lístek se vzkazem: *Miláčku, večeři máš v ledničce. Klidně mě vzbud', až se vrátíš.* Richard přijde domů vyhládlý.

Náhle se cítila úplně vyčerpaná. Převlékla se do noční košile, vyčistila si zuby a šla si lehnout. Za několik minut už tvrdě spala.

Ve tři hodiny ráno se s výkřikem probudila.